

[Leif Hermann]

Jeg vil tillade mig her for Folketinget at citere et spørgsmål og den første del af svaret. Det stammer fra den 13. marts 1987, da vi skulle behandle et radikalt lovforslag til ændring af retsplejeloven. Det handlede om vidnefritagelse for journalister, fru Kirsten Lee. Da stillede vi et spørgsmål i Retsudvalget:

»Ministeren bedes oplyse, hvornår Medieansvarsudvalget ventes at afslutte sit arbejde.«

Svar:

»Medieansvarsudvalget forventer fortsat at have afsluttet . . . « – fortsat, der er spurgt før, naturligvis – » . . . at have afsluttet sit arbejde i løbet af efteråret 1987.«

Nu taler vi om foråret 1990, og man kan naturligvis kritisere mig for utålmodighed, man kan kritisere mig for mangel på tillid til eksperter og den slags ting, men hvis vi fortsætter med at bede Medieansvarsudvalget om at tage opgaver op, må jeg befrygte, at dette udvalg aldrig bliver færdig med sit arbejde, og jeg er helt sikker på, således som det også er kommet til udtryk her i dag, at der er ingen problemer med den politiske stillingtagen til indholdet i Socialistisk Folkepartis forslag.

Hvis det er således, som hr. Torben Lund efterlyste, venter jeg gerne på en udtalelse, hvis den ellers kan fremskyndes. Jeg håber ikke, at jeg dermed har givet udtryk for mistillid til det arbejde, der kommer fra Medieansvarsudvalget. Jeg vil tro, at det er overordentlig grundigt belyst med det kommissorium, som udvalget har fået. Men vi andre må vel ikke nødvendigvis opfatte det som en blokering af vores politiske arbejde, at et udvalg ikke kan gøre sig færdig.

Jeg har ikke så forfærdelig meget tilbage at sige om ordførernes indlæg, men jeg skal knytte nogle kommentarer til den afgrænsningsproblematik, som ganske mange ordførere har rejst.

I bemærkningerne er det beskrevet, at det forhold, at oplysninger vedrørende offentlige anliggender, som er tavshedsbelagt, pludselig er blevet strafbare i en videregivelsessituation, nærmest ved et tilfælde er kommet ind i lovgivningen. Der har ikke på noget tidspunkt foreligget en grundig analyse af behovet, herunder afgrænsningsproblematikken, i denne sammenhæng.

Derfor er det selvfølgelig vigtigt, at vi meget ordentligt får belyst i udvalget, om den af-

grænsning, Socialistisk Folkeparti har valgt, nemlig at det er oplysninger, der er omfattet af forvaltningslovens § 28, stk. 1, er den relevante og rigtige. Det er selvfølgelig vigtigt, at vi får det belyst, og det er vi fuldt ud indstillet på.

Jeg har opfattet det sådan, at det er også det afgørende problem, og i det øjeblik vi kan finde en fornuftig løsning på det problem, er der tilslutning til forslaget. Det takker jeg for, og det lykønsker jeg så i øvrigt dansk dagspresse med.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg vil gerne tillade mig her, 3 år efter at hr. Leif Hermann og andre har rykket for svar fra Medieansvarsudvalget, i al beskedenhed at spørge justitsministeren direkte: Hvornår får det flertal, som er til stede i Folketinget bag dette lovforslag, svar fra Medieansvarsudvalget? For jeg går ud fra, at justitsministeren har vedgæet arv og gæld, da han tiltrådte, og der er altså en 3-årig gæld på et svar fra Medieansvarsudvalget.

Derfor tillader jeg mig at spørge ministeren, hvornår vi får det svar. De har jo haft rigelig tid til at tænke sig om.

Justitsministeren (Engell):

Hr. Leif Hermann var i sit indlæg langt fremme med en konstatering af, hvad der måtte være flertal for og imod her i Folketinget. Jeg vil for en ordens skyld sige, at det, jeg har erklæret mig enig i vedrørende SF's forslag, er, at man rejser et centralt, et vigtigt spørgsmål, når vi taler om pressens muligheder for at kunne udføre sin virksomhed. Netop fordi der er mange forskellige hensyn at tage i relation til det spørgsmål, følte jeg, at det var naturligt, at det udvalg, som nu har arbejdet med medieansvar i bred sammenhæng, også fik lejlighed til at vurdere det spørgsmål.

Som jeg var inde på tidligere, forudsiger jeg, at vi til efteråret skal sætte fokus på hele dette spørgsmål. Det bliver givetvis et af de væsentlige temaer i debatten også i forhold til de lovgivningsinitiativer, som jeg er ved at overveje. Derfor er det naturligt, at det hører hjemme i den sammenhæng.

Når det så gælder spørgsmålet om selve betænkningen, er jeg blevet oplyst om, at man forventer, at både hovedbetænkningen, den store rapport, og også delbetænkningen vedrørende